

Arrest

**nr. 103 839 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. DE BELLEFROID en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 5 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 december 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14/12/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en haar levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42) (...). Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening (-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift(...) blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk). Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.(...)”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van “artikel 9ter §3-4° van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven, Dat er sinds het indienen van het verzoekschrift op 5.03.2012 echter gewijzigde omstandigheden zijn, gelet op het feit dat zij nu eveneens lijdt aan chronische hepatitis B, hetgeen kan leiden tot levercirrose en kanker. Zij heeft geen familie meer in haar thuisland. Haar zoon die ten tijde van het indienen van het verzoekschrift nog in Macedonië verbleef, is naar België gekomen en heeft inmiddels de vluchtelingstatus toegekend gekregen (stuk 14). Het huis van verzoekster is bovendien volledig afgebrand op 5.08.2012 (stuk 15 en 16). De ernst van de gezondheidstoestand van Mevr. Adjarova, alsmede de heersende sociale situatie in het land waarvan zij de nationaliteit bezit, houdt voor betrokkene wel degelijk een reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de betekenis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Immers in geval van gedwongen terugkeer komt haar levensverwachting op korte termijn in het gedrang. Dr. Patrick Rogiers schrijft op 18.01.2013 : “Hepatitis B met depressie en metaboolsyndroom. Metaboolsyndroom met hypertensie cardiovasculaire klachten en glycemieschommelingen. Het gaat om een ernstige aandoening en patiënte is hierdoor werkonbekwaam en ze vedraagt de volgende 6 maanden geen verre reis terug naar haar geboorteland. Terugkeer naar haar geboorteland houdt een risico in voor het behoud van haar fysieke en psychische integriteit. Dat de beroepstermijn nog niet verstreken is.

Dat verzoekster aldus terecht beroep aantekent tegen de beslissing tot onontvankelijkheid.

Dat verzoekster meent dat haar aanvraag om medische regularisatie wel ontvankelijk is en de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoek naar de gegrondheid dient uit te voeren. Dat verzoekster vraagt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot onontvankelijkheid zou vernietigen en schorsen, op basis van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken in deze een overtreding van substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen begaat,

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De bestreden beslissing steunt op een advies van de arts-adviseur van 14 december 2012. Dit bevindt zich in het administratief dossier en luidt als volgt:

“(…) Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 17.02.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven. Het beschreven metabool syndroom en de depressie houden actueel geen enkel reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst geen adequate behandeling is, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

2.3. Verzoekers' volledige betoog steunt op “gewijzigde omstandigheden (...) sinds het indienen van het verzoekschrift op 5.03.2012”. Ze verwijzen hierbij naar chronische hepatitis B waaraan verzoekster nu eveneens zou lijden en het oordeel van dr. P.R. hierover dat dateert van 18 januari 2013. De Raad kan als annulatierechter echter niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing of waarover verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof (zie stukken 9, 10 en 13 gevoegd bij het verzoekschrift). Voorts neemt de Raad akte van het feit dat verzoeksters zoon in België de vluchtelingenstatus zou hebben verkregen, dat zij geen familie meer in haar thuisland heeft en dat haar huis in haar land van herkomst zou zijn afgebrand. De Raad ziet niet in en verzoekers leggen niet uit op welke wijze dit verband houdt met de door hun opgeworpen geschonden wetsbepaling die betrekking heeft op ziekten of aandoeningen. Met hun overtuiging dat verzoeksters gezondheidstoestand en de “heersende sociale situatie” in hun land van herkomst wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling “in de betekenis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980”, tonen verzoekers geen schending aan van artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Met hun overtuiging dat een beslissing ten gronde

aangewezen is en dat verwerende partij een overtreding begaat van substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, wordt zulks niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op “*van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur nl. het redelijkheidsbeginsel.*”

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken, gezien haar motivering, niet redelijkerwijs tot haar beslissing in datum van 14.12.2012 kon gekomen zijn. Terwijl het redelijkheidsbeginsel net het volgende stelt:

“Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid ‘bij afweging van de belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen’.”

(BOES,M., Administratief Recht,2002, Acco Leuven, 66-67) Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken vormt haai’ ziekte geen directe bedreiging voor haar leven. Nochtans lijdt verzoekster aan Metaboolsyndroom met cardiovasculaire klachten, instabiele glycemie én thans ook chronische hepatitis B. Bovendien is zij zwaar depressief sedert het overlijden van haar echtgenoot. Dr. Patrick Rogiers stelde reeds in het medisch getuigschrift dd. 17.02.2012 dat stopzetting van de behandeling kan leiden tot hypertensie met risico op hartinfarct, herseninfarct, psychose en overlijden. De terugkeer naar Macedonië zal dan ook haar doodvonnis betekenen. Zij beschikt immers niet over voldoende financiële middelen om de levensnoodzakelijke medicatie of medische onderzoeken te betalen. Zij heeft er geen familie, noch een woning. Bovendien wordt haar omwille van haar origine vaak een medische behandeling geweigerd. Al te vaak is zij en haar gezin het slachtoffer geworden van discriminatie.

De commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelt in zijn advies dd, 5.03. 2012 over de voormalige Joegoeslavische republiek Macedonië: “De Roma zijn de meeste benadeelde etnische groep in FYROM. De Macedonische overheid heeft zich nooit ingelaten met een actief repressiebeleid van Roma, maar diepgewortelde negatieve attitudes resulteren in de Macedonische maatschappij nog steeds in sociale en economische achteruitstelling voor deze bevolkingsgroep. Roma hebben vaak te kampen met problemen en achterstalling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting. De toegang tot de gezondheidszorg voor Roma in Macedonië is tot op heden geenszins voldoende. ”

Dat rekening houdende met al deze elementen dient geoordeeld dat de Dienst voor Vreemdelingen-zaken niet op redelijke wijze tot de beslissing kon komen om het verzoek onontvankelijk te verklaren.

Dat het middel bijgevolg ernstig is”.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Verzoekers herinneren aan wat te lezen valt in het door hun neergelegd standaard medisch getuigschrift van 17 februari 2012 opgesteld door dr. P.R. dat handelt over een aandoening van verzoekster. Zij zijn van oordeel dat hieruit blijkt dat een terugkeer naar Macedonië een doodvonnis betekent voor verzoekster maar hiermee kunnen zij de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen: deze steunt op een advies van de arts-adviseur van 14 december 2012 die oordeelde dat verzoeksters aandoening niet een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en evenmin dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Verzoekers brengen hiertegen totaal niets in. Verzoekers verwijzen naar een “*advies dd.5.03.2012 over de voormalige Joegoeslavische republiek Macedonië*” dat uitgaat van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daargelaten de vraag of een dergelijk uittreksel uit een advies dat handelt over de situatie van Roma in Macedonië, afkomstig van een orgaan dat bevoegd is voor de behandeling van asielaanvragen, kan aangevoerd worden in een zaak die een beoordeling betreft van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, tonen verzoekers niet aan op welke wijze dit aspect de bestreden beslissing onderuit kan halen waarvan het kernpunt vormt de vaststelling dat verzoeksters aandoening niet een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en evenmin dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

2.7. In een derde middel werpen verzoekers op, *“Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur nl. de materiële motiveringsplicht, meer concreet artikel 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat de motivering van in haar beslissing van 30 januari 2012 weinig afdoende is en, vertrekkend van deze motivering, haar beslissing onredelijk is. Terwijl art. 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991 het volgende stelt: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.” (eigen onderlijning) Zo stelt Professor M. BOES bovendien: “De motivering moet afdoende zijn (art. 3, lid 2) en dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoeld wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in redelijkheid tot de genomen beslissing moet kunnen komen.” (BOES, M., Administratief Recht, 2002, Acco Leuven, 66-67) De Raad van State omschrijft de materiële motiveringsplicht als volgt: De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153) in casu zijn de motieven geenszins deugdelijk en ruimschoots onvoldoende om de weigeringsbeslissing dd. 14.12.2012 te rechtvaardigen. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor maatschappelijke integratie voor de Vluchtelingen en Staatlozen verantwoord zijn beslissing door te verwijzen naar een arrest van het EHRM. Hij gaat echter niet in op de huidige situatie en het bestaande sociale zekerheidsstelsel in Macedonië. Evenmin wordt er ingegaan op het gegeven dat Roma worden achteruitgesteld op het vlak van gezondheidszorg in Macedonië. Terwijl dit argument van doorslaggevend belang is en beantwoord had moeten worden. Dat het middel bijgevolg ernstig is”.

2.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, waarin verwezen wordt naar de materiële motiveringsplicht en opgeworpen wordt dat de motieven *“geenszins deugdelijk zijn”*, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.9. Verzoekers zijn van oordeel dat ingegaan diende te worden op de situatie van Roma op het vlak van gezondheidszorg in hun land van oorsprong, m.i.v. de huidige situatie en het bestaande sociale zekerheidsstelsel in Macedonië, doch met hun overtuiging dat *“dit argument van doorslaggevend belang is en beantwoord had moeten worden”*, tonen zij niet aan waarom dit diende beantwoord of onderzocht te worden door de verwerende partij daar waar het kernpunt van de bestreden beslissing is – het weze herhaald – dat verzoeksters aandoening niet een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en evenmin dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA